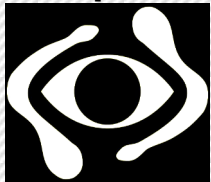

Els dijous del

Cineclub

Cinema català | 9 de febrer 2017 | Sessió única: 21.30 h

La propera pell

Isaki Lacuesta i Isa Campo, 2016

Sinopsi

Un adolescent desaparegut apareix després de vuit anys, quan tots els donaven per mort i s'incorpora a la vida familiar marcada pel misteri de la seva desaparició. Poc a poc anirà apareixent el dubte de si es tracta del noi desaparegut o d'un impostor.

Fitxa artística

Àlex Monner,
Emma Suárez,
Sergi López,
Bruno Todeschini,
Igor Szpakowski,
Mikel Iglesias,
Greta Fernández,
David Arribas,
Pau Rosset,
Guillem Jorba

Fitxa tècnica

Director:..... Isaki Lacuesta i Isa Campo
País: ..... Espanya
Guió: ..... Isa Campo, Isaki Lacuesta
i Fran Araújo
Gènere: ..... Drama
Música: ..... Gerard Gil
Producció: ... Coproducció Espanya-
Suïssa, Bord Cadre Films
/ Corte y Confección
de Películas, La Termita
Films i Sentido Films
Durada: 103m

De tots els nous autors espanyols i catalans sorgits a principis d'aquest segle pot ser que Isaki Lacuesta sigui el més camaleònic, ha fonamentat part de la seva carrera a saber canviar de pell: des del fals documental fins a la sàtira política, passant per documentals de mirada pausada i malenconiosa i ficció de denúncia a força de silencis. Seria difícil, i també injust, col·locar una simple etiqueta de gènere al cinema del director gironí. Sembla que amb cada nova pel·lícula s'esforça per reformular-se. I d'aquesta manera, després del fracàs que va suposar *Van morir per sobre de les seves possibilitats*, ara s'endinsa en el perillós territori del *thriller* acompanyat en aquesta ocasió en les tasques de direcció per la guionista i productora Isa Campo. Aquesta és, sens dubte, la seva pel·lícula més accessible, però no per això

s'acomoda en terrenys més complaents i allunyats del segell d'autor. I és que a *La Propera pell* tampoc li fa justícia la simple etiqueta de *thriller*. Hi ha molt més que això, i una voluntat clara per voler desviar-se dels mecanismes i estructures típics de la construcció arquetípica del gènere.

L'argument podria semblar tret d'un d'aquests telefilms de pa sucat amb oli: un adolescent desaparegut fa vuit anys en estranyes circumstàncies torna a retrobar-se amb la mare i els familiars, molts d'ells convençuts a hores d'ara que era mort. Però, és realment ser qui diu ser? Aquest jove que ara es fa dir Léo és realment el petit Gabriel que va desaparèixer al bosc anys enrere? Amb aquestes incògnites, Lacuesta i Campo adopten la

forma pròpia del *whodunit* policial per aplicar-lo al drama familiar i així construir el que podríem anomenar un *whoishe* (qui és ell?). Que camina constantment sobre el fi fil de la incertesa. El gran encert de *la Propera pell* és aconseguir que el dubte planegi en tot moment sobre tots els personatges. Fins i tot en els moments de transició o on la tensió suposadament hauria de quedar en segon pla (una simple conversa amb amics, un sopar un di lluns qualsevol a casa), el mesurat guió aconsegueix semblar l'ombra de la sospita, inocular un sentiment de desconfiança seguit per una estranya sensació d'empatia cap al personatge de Léo / Gabriel (fantàstic Àlex Monner, reivindicant-se com un dels millors actors de la seva generació) que mou constantment la pel·lícula cap endavant i elimina d'un cop de ploma les fèrries estructures de revelació de la informació pròpies dels *thrillers* mastegats i preparats. *La Propera pell* s'esforça a anar mostrant les seves cartes a poc a poc, sense pressa però sense pausa, sense deixar un moment de respir però amb la delicadesa del funambu-

lista que sap que qualsevol pas en fals li pot fer caure a l'abisme de l'evidència. Prefereix xiuxiuejar que cridar, com aquestes insistents veus que semblen colpejar la consciència i la memòria de Léo / Gabriel. I malgrat tot, al mateix temps, s'encarrega de mostrar el possible revers de totes aquestes cartes: i si el que estiguessis veient no fos més que una pantomima? Aquest continu sentiment de dubte s'adhereix a un tràgic passat familiar que, com tot element de tensió, sobrevola cada gest i cada interacció dels personatges. Quina relació té aquest jove amb la tragèdia que va sacsejar la família? Tot són preguntes i interrogants que es van acumulant fins al clímax final, on es buiden totes de cop en una seqüència brillant dissenyada per deixar-nos clavats revisitant les conclusions (pot ser que errònies) que hem anat traient al llarg del metratge.

Si en termes de gènere podem dir que se situa entre les aigües del *thriller* i del drama familiar, la trama també ens porta a un terreny de pas: a la frontera entre Espanya i França, on

la bellesa del blanc de la neu i els feréstecs pics i penyals creen una tonalitat de grisos àrids i hostils que, juntament amb les preses llargues i incisives que busquen el gest i la mirada d'uns personatges que semblen també interrogar-se a si mateixos, proporciona presència i solidesa a la proposta. Un lloc on els afectes es confonen amb interessos, on la forma de viure de vegades s'acosta més allò primitiu que a allò establert. Així és com Lacuesta i Campo tornen a posar de relleu un dels temes crucials dels grans *thrillers* de la història del cinema: la identitat. Un tema subjacent que afecta, sens dubte, els protagonistes: el personatge principal, la mare (Emma Suárez, dolç, fràgil però alhora misteriosa), l'oncle (Sergi López, impulsiu, primari i recelós de la veritat), però que també s'infiltra en la posada en escena. *La Propera pell*, al cap i a la fi, acaba també per proposar una nova pell que dota d'una identitat pròpia a aquesta barreja de gèneres i referències.

Víctor Blanes Picó
REVISTA EAM
Cinema Magazine
5-7-2016

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell